

ejheller Forsikring hos bestaaende private, saavel inden- som udenlandske Forsikringssekskaber være udelukket, da ogsaa disse sidde inde med Erfaringer og ivrigt bestræbe sig saavel for Undgaaelse af Ulykker som for at bringe hurtig og kyndig Hjælp til tilfaldekomne, efterksom de i høj Grad ere interesserede i begge Henseender. Deres indbyrdes skarpe Konkurrence vil ogsaa, fremtidigt som nu, i ikke ringe Grad kunne lette Industriens Byrder ved moderate Præmier og forretningsmæssig Betjening. De industridrivende have da ogsaa Krav paa at erholde Forsikringsvilkårene afpassede efter deres Anlægs særlige Bestaaenhed, hvad der ikke kan lade sig gøre i en Statsforsikringsanstalt med tvungen Indtrædelse for alle og solidarisk Ansvarlighed. At Loven vil fremkalde tilstrækkelig Adgang til at tegne Forsikring, og at der vil blive tegnet Forsikring af alle dem, som behøve saadan, betvivler et Flertal af Udvalget ikke; men under alle Omstændigheder mener dette, at denne Ordning frembyder saa mange Fortrin og saa faa Betæneligheder, at man ikke — som et Mindretal ønsker — har villet foreslaa at autorisere bestemte Forsikringssekskaber, endfige at oprette en Statsforsikringsanstalt, Forslag, som sikkert i Livens Løb ville blive fremsatte, der som det viser sig nødvendigt, idet en Ordning af Forsikringsspørgsmaalet til enhver Tid kan træffes ganske uafhængigt af Spørgsmaalet om Ansvar og dets Udstrækning.

Af Flertallets 13 Medlemmer nære dog 3 (Bertelsen [Veile Amts 5te Valgkreds], Lohmann og Dusen) nogen Betænelighed ved, at Forslaget i den Form, hvori de stillede Vædringsforslag nu bringe det, ikke gør det til direkte Pligt for Arbejdsgiveren at holde Arbejderne forsikrede i en Forsikringsanstalt imod Ulykkestilfælde under Arbejdet, da enkelte Arbejdsgivere enten af Ligegyldighed eller mulig endog af Uvidenhed kunne undlade saadant. Er Arbejdsgiveren helt ubemidlet og ikke har været faa forsynlig at tegne en saadan Forsikring, vil, i Tilfælde af et indtrædende Ulykkestilfælde, den Fortrinssret, som Forslaget giver den tilfaldekomne, kunne blive illusorisk.

Man nærer tillige den Opfattelse, at det mulig vilde være formaalstjenligt, om de Forsikringsanstalter, hvor Arbejderrijskoen forsikres, stillede nogen positiv Sikkerhed for, at de tegnede Forsikringer ogsaa under alle Omstændigheder ere sikre. Dette kunde formentlig tilvejebringes, uden at den ønskelige Konkurrence derved blev hemmet.

I de to nævnte Henseender forbeholde disse Medlemmer sig under Sagens videre Gang eventuelt at stille Vædringsforslag.

Derimod er hele Udvalget enigt i, at Erstatningsbeløbene ikke maa fastsættes — som nu — ved Forhandlinger imellem den forsikrede Arbejdsgiver og Forsikringssekskabet. Udvalget slutter sig her ganske til Lovforslagets Tanke om, at der bør oprettes en Statsinstitution, hvis Opgave skal være at fastsætte Invaliditetens Grad og Forsørgelsesbeløbet Størrelse i Henhold til Lovens Bestemmelser og i det hele at forestaa Forsørgelsen efter Loven. Den skal være Arbejdsgivernes og derved Forsikringssekskabernes Forum over for uberettigede Krav, men den skal tillige yde Arbejderne Sikkerhed for, at der ikke træffes Overenskomster imellem Arbejdsgiver og Forsikringssekskab paa deres Bekostning; den skal som fuldt interesseret være en Borgen for, at Loven ster Fyldest, og at Vilkaarlighed og Misbrug af ethvert Slags udelukkes.

Naar Lovforslaget foreslaar, at denne Institution — Arbejdsraadet — skal tilvejebringes ved vidtløftige direkte og indirekte Valg for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Vedkommende, er Udvalget ikke deri enigt. Netop i dette Forhold vil det være nødvendigt at stille et stort Apparat paa Venene, efterksom enhver Kommission, som sammensættes udelukkende med det Formaal for Øje at vaage over Opfyldelsen af en Lov til Fordel for Invalidider, Enker og faderløse, med Sikkerhed kan forudsættes at ville udføre sit ærefulde og ansvarfulde Hverv samvittighedsfuldt og tilfredsstillende. Da imidlertid Arbejdsgivere og Arbejdere — 2 af hver Slags — dog skulle vælges, i Modsætning til de andre 5 Medlemmer, som foreslaas udnævnte af Kongen, har Udvalgets Flertal foreslaaet, at Kjøbenhavns Magistrat kunde vælge Arbejdsgiverne og „Sygefassenævnet“ Arbejderne. Udvalgets Flertal er sig naturligtvis bevidst, at der meget vel lader sig tænke et andet Antal Medlemmer, en anden Sammensætning af Raadet og en anden Valgmaade, men mener dog, at man ved dets Forslag vil opnaa, hvad der tilsigtes, nemlig Garanti for, at der træffes retfærdige Afgørelser efter ensartede Principper og i Overensstemmelse med Lovens Ord og med dens Aand.